

ಸೋಮಾರಿ ಹುಡುಗನ ಕತೆ

ಬಂಗಾಳಿ ಮೂಲ : ರಾಜಕೃಷ್ಣ ಭಟ್ಟಾಚಾರ್ಯ

ಚಿತ್ರ : ಜುಂಕೋ ಭಟ್ಟಾಚಾರ್ಯ

ಕನ್ನಡಾನುವಾದ : ಗಿರಿಜಾದೇವಿ

ಅನೇಕಾನೇಕ ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ಒಬ್ಬ ಸೋಮಾರಿ ಹುಡುಗನಿದ್ದ. ಅವನಿಗೆ ಯಾವ ಕೆಲಸ ಮಾಡಲೂ ಇಚ್ಛೆ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲೋ ಒಂದು ಕಡೆ ಆಲಸಿಯಾಗಿ ಮಲಗಿರುತ್ತಿದ್ದ. ಕಾಗದಿಂದ ಒಂದು ಕೊಳವೆ ತಯಾರಿಸಿ ಅದರ ಮೂಲಕ ನಾಲ್ಕು ದಿಕ್ಕುಗಳನ್ನು ನೋಡುತ್ತಾ ಕಾಲ ಕಳೆಯುತ್ತಿದ್ದ. ಒಂದು ದಿನ ಆಕಾಶಮಾರ್ಗವಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ ಒಂದು ದುಷ್ಟ ಮಾಯಾವಿ ಭೂತ* ಟೀಂಗು ಹುಡುಗನ ಕಾಗದದ ಕೊಳವೆಯನ್ನು ಗಮನಿಸಿತು. ಅದು ಕೆಳಕ್ಕೆ ಇಳಿದು ಬಂದು, ಸೋಮಾರಿ ಹುಡುಗನಿಗೆ ಹೇಳಿತು, “ನಿನ್ನ ಕೊಳವೆಯನ್ನು ನನಗೆ ಕೊಡುತ್ತೀಯಾ?” ಹುಡುಗ ಹೇಳಿದ, “ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ಕೊಡುತ್ತೇನೆ. ಆದರೆ ಅದಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿ ನಿನ್ನ ಮಾಯಾ ಬೀಸಣಿಗೆಯನ್ನು ನನಗೆ ಕೊಡಬೇಕು. ಒಪ್ಪಿಗೆಯೇ?” ಟೀಂಗು ಹೇಳಿತು, “ಅದಕ್ಕೇನಂತೆ, ತಗೋ ನನ್ನ ಮಾಯಾ ಬೀಸಣಿಗೆ.” ಸೋಮಾರಿ ಹುಡುಗನಿಗೆ ಬಲು ಸಂತೋಷ ವಾಯಿತು. ಟೀಂಗು ಕೊಳವೆಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಆಕಾಶಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ಹೊರಟುಹೋಯಿತು. ಸೋಮಾರಿ ಹುಡುಗ ಮಾಯಾಬೀಸಣಿಗೆಯನ್ನು ಅತ್ತಿತ್ತ ಆಡಿಸುತ್ತಾ, ಯಾವುದೇ ಉದ್ದೇಶವಿಲ್ಲದೆ ‘ಮೂಗು ಉದ್ದವಾಗಲಿ, ಮೂಗು ಉದ್ದವಾಗಲಿ’ ಎನ್ನುತ್ತಿದ್ದ. ಅವನು ಹಾಗೆ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಅವನ ಮೂಗು ಬೆಳೆಯುತ್ತಾ ಬೆಳೆಯುತ್ತಾ ಆಕಾಶ ವನ್ನು ಮುಟ್ಟಿತು! ಅದೇ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ದೇವತೆಗಳು ಆಕಾಶ ದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸೇತುವೆ ತಯಾರು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಸೇತುವೆಯ ನಿರ್ಮಾಣಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ಕೆಂಬಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕಡಿಮೆ

ಯಾಗಿಬಿಟ್ಟಿತು. ಸೋಮಾರಿ ಹುಡುಗನ ಮೂಗು ನೇರವಾಗಿ ದೇವತೆಗಳು ನಿರ್ಮಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಸೇತುವೆಯ ಕೆಳಭಾಗವನ್ನು ಸ್ಪರ್ಶಿಸುತ್ತಿತ್ತು! ದೇವತೆಗಳು ಮಹದಾನಂದದಿಂದ ಉದ್ಗಾರ ಮಾಡಿದರು, “ಇಲ್ಲೇ ಇದೆಯಲ್ಲ; ಇಲ್ಲಿ ನೋಡಿ, ಒಳ್ಳೇ ಕಂಭವೇ ಸಿಕ್ಕಿಬಿಟ್ಟಿಲ್ಲ. ಇನ್ನೇಕೆ ಯೋಚನೆ?” ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದ್ದೇ, ಹುಡುಗನ ಮೂಗನ್ನು ಸೇತುವೆಗೆ ಸೇರಿಸಿ, ಭದ್ರವಾಗಿ ಬಿಗಿದು ಕಟ್ಟಿದರು. ಇತ್ತ ತನ್ನ ಮೂಗು ಎಲ್ಲೋ ಭದ್ರವಾಗಿ ಸಿಕ್ಕಿ ಹಾಕಿಕೊಂಡಿರುವ ಅನುಭವವಾಯಿತು ಸೋಮಾರಿ ಹುಡುಗನಿಗೆ. ಅವನು ಗಾಬರಿಗೊಂಡು ಮಾಯಾ ಬೀಸಣಿಗೆಯನ್ನು ತಿರುಗಿಸುತ್ತಾ ಹೇಳತೊಡಗಿದ, ‘ಈಗ ನನ್ನ ಮೂಗು ಚಿಕ್ಕದಾಗಲಿ, ಚಿಕ್ಕದಾಗಲಿ’ ಎಂದು. ಆದರೆ ಮೂಗು ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಬರುವಂತಿಲ್ಲ. ಹಗ್ಗಗಳಿಂದ ಬಿಗಿದು ಕಟ್ಟಿಬಿಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ ದೇವತೆಗಳು. ಆದ್ದರಿಂದ ಮೂಗಿನ ಉದ್ದ ಕಡಿಮೆಯಾದಂತೆಲ್ಲ, ಅದರೊಂದಿಗೇ ಆ ಹುಡುಗನೂ ಆಕಾಶದಲ್ಲಿ ಹಾರಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದ. ಅವನು ಆಕಾಶದಲ್ಲಿ ಹಾರುತ್ತಾ ಹಾರುತ್ತಾ, ಹಾರಾಡುತ್ತಲೇ ಇದ್ದುಬಿಟ್ಟ! *

(*ಜಪಾನಿಯಲ್ಲಿ ಇದನ್ನು ‘ಟೀಂಗು’ ಅಥವಾ ‘ತೇಂಗು’ - ಎಂದರೆ, ದುಷ್ಟಭೂತ ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಇವಕ್ಕೆ ಉದ್ದನೆಯ ಮೂಗು ಇರುತ್ತದೆ, ಕೈಯಲ್ಲಿ ಐಂದ್ರಜಾಲಿಕ ಬೀಸಣಿಗೆ ಹಿಡಿದಿರುತ್ತವೆ.)

ಯೋಗವಾಸಿಷ್ಠದ ಕಥೆಗಳು

ಸ್ವಾಮಿ ವೀರೇಶಾನಂದ

ಕಥಾಗುಚ್ಛ - ೪

ಕರ್ಕಟಿಯ ಕಥೆ

ವಸಿಷ್ಠರು ರಾಮನಿಗೆ ಉಪದೇಶ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ: ರಾಮ, ಕರ್ಕಟ ಎನ್ನುವ ರಾಕ್ಷಸಿಯ ಕಥೆ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ, ಕೇಳು. ಹಿಮಾಲಯ ಪರ್ವತದ ಮೇಲೆ ಒಬ್ಬಳು ರಾಕ್ಷಸಿ ವಾಸವಾಗಿದ್ದಳು. ಅವಳ ಹೆಸರು ಕರ್ಕಟ. ಅವಳದು ಭೀಕರವಾದ ಆಕಾರ. ಅವಳಿಗೆ ಯಾವಾಗಲೂ ಹಸಿವೆ. ತನ್ನ ಹಸಿವೆಯನ್ನು ನೀಗಿಸುವಷ್ಟು ಆಹಾರ ಅವಳಿಗೆ ಲಭಿಸುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವಳು ಒಂದು ದಿನ ಹೀಗೆ ಆಲೋಚಿಸಿದಳು: 'ಜಂಬೂದ್ವೀಪದಲ್ಲಿ ಇರುವ ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಒಂದೇ ಬಾರಿಗೆ ತಿಂದು ಬಿಟ್ಟರೆ ಹೇಗೆ? ಆಗ ಮಾತ್ರ ನನ್ನ ಹಸಿವೆ ಇಂಗುವುದು ಎಂದು ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಅಲ್ಲಿನ ಜನ ಒಳ್ಳೆಯವರು, ಭಗವದ್ಭಕ್ತರು. ಅವರನ್ನು ತೊಂದರೆಗೆ ಈಡು ಮಾಡುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ಇನ್ನುಳಿದ ಒಂದೇ ಉಪಾಯ ಎಂದರೆ ತಪಸ್ಸು ಮಾಡುವುದು. ನಾನು ತಪಸ್ಸು ಮಾಡುತ್ತೇನೆ, ತಪಸ್ಸಿನಿಂದ ದುಸ್ಸಾಧ್ಯವಾದುದನ್ನೂ ಸಂಪಾದಿಸಿಬಿಡ ಬಹುದು. ಸೃಷ್ಟಿಕರ್ತನಾದ ಬ್ರಹ್ಮನನ್ನು ಕುರಿತು ನಾನು ತಪಸ್ಸು ಮಾಡುತ್ತೇನೆ.'

ಹೀಗೆ ನಿಶ್ಚಯಿಸಿದ ಕರ್ಕಟ ಹಿಮಾಲಯದ ಉತ್ತುಂಗ ಶಿಖರ ವನ್ನೇರಿದಳು; ಘೋರವಾದ ತಪಸ್ಸನ್ನು ಆಚರಿಸತೊಡಗಿದಳು. ಒಂದೇ ಕಾಲಿನ ಮೇಲೆ ಶಿಲಾಮೂರ್ತಿಯಂತೆ ಸ್ತಬ್ಧವಾಗಿ ನಿಂತು ಕೊಂಡಳು. ಹೀಗೆಯೇ ದಿನಗಳು ಉರುಳಿದವು; ತಿಂಗಳುಗಳು ಸಾಗಿದವು; ಹಲವು ವರ್ಷಗಳೇ ಕಳೆದುಹೋದವು. ಕ್ರಮೇಣ ಅವಳು ತೆಳ್ಳಗಾಗುತ್ತ ಬಂದಳು; ಅಸ್ಥಿಪಂಜರದಂತೆ ಕಂಡುಬಂದಳು. ಹೀಗೆ ಒಂದು ಸಾವಿರ ವರ್ಷಗಳ ಕಾಲ ಅವಳು ತಪಸ್ಸು ಮಾಡಿದಳು.

ಅನಂತರ ಸೃಷ್ಟಿಕರ್ತ ಬ್ರಹ್ಮನು ಅವಳಿಗೆ ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡನು. ಅವಳು ಅವನಿಗೆ ಮಣಿದಳು. ಅವನಿಂದ ಯಾವ ವರವನ್ನು ಕೇಳಲಿ ಎಂದು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಯೇ ಯೋಚಿಸತೊಡಗಿದಳು. ಅವಳು ತನ್ನಲ್ಲಿಯೇ ಹೀಗೆಂದುಕೊಂಡಳು: 'ನಾನು ಸೂಜಿಯಂತೆ ಆಗಿಬಿಡುವೆ; ಜೀವಂತ ಸೂಜಿಯಾಗಿಬಿಡುವೆ. ಆಗ ಎಲ್ಲ ಜೀವಿಗಳ ಶರೀರಗಳನ್ನೂ ಪ್ರವೇಶಿಸಬಹುದು. ಎಷ್ಟು ಬೇಕಾದರೂ ಆಹಾರವನ್ನು ಸೇವಿಸ ಬಹುದು. ನಾನು ರೋಗವನ್ನು ಹರಡುವ ಜೀವಸೂಚಿಕೆಯಾಗಿ (ಜೀವಂತ ಸೂಜಿ) ಪರಿಣಮಿಸುವೆ; ನನಗೆ ತೃಪ್ತಿಯಾಗುವಷ್ಟು ಜೀವಿಗಳ ರಕ್ತ ಹೀರುವೆ. ಈ ರೀತಿ ಹೆಚ್ಚುತ್ತಲೇ ಇರುವ ನನ್ನ ಹಸಿವೆಯನ್ನು ಇಂಗಿಸಿಕೊಳ್ಳುವೆ.'

ಅದೇ ಸಮಯಕ್ಕೆ ಬ್ರಹ್ಮನು ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದನು: "ಕರ್ಕಟ, ನಿನ್ನ ತಪಸ್ಸಿಗೆ ನಾನು ಮೆಚ್ಚಿದ್ದೇನೆ. ನಿನಗೆ ಬೇಕಾದ ವರವನ್ನು ಕೇಳಿಕೋ." ಕರ್ಕಟ ತನ್ನ ಮನದಾಳದ ಇಂಗಿತವನ್ನು ತೋಡಿಕೊಂಡಳು. ಬ್ರಹ್ಮನು ಉತ್ತರಿಸಿದನು: "ನೀನು 'ವಿಸೂಚಿಕಾ' ಎಂಬ ಹೆಸರನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಳ್ಳುವೆ. ಯಾರು ಕಲುಷಿತ ಆಹಾರವನ್ನು ಸೇವಿಸುತ್ತಾರೋ, ಅವರ ದೇಹವನ್ನು ನೀನು ಪ್ರವೇಶಿಸುವೆ. ಯಾರು ಕೋಪಿಷ್ಠರೋ, ದುಷ್ಟರೋ ಅಥವಾ ಕೊಳಕು ಜಾಗಗಳಲ್ಲಿ ವಾಸ ಮಾಡುವರೋ ಅವರಿಗೂ ನೀನು ತೊಂದರೆ ಕೊಡುವೆ. ನೀನು ವಾತ ಮತ್ತು ಪಿತ್ತಗಳಲ್ಲಿ ವೈಪರೀತ್ಯವನ್ನು ತರುವೆ. ಹೊಟ್ಟೆಯ ತೊಂದರೆ, ಕಾಲರಾ ಮುಂತಾದ ರೋಗಗಳನ್ನು ಉಂಟು ಮಾಡುವೆ." ಹೀಗೆ ಹೇಳಿ ಬ್ರಹ್ಮನು ಅದೃಶ್ಯನಾದನು.

ಕರ್ಕಟ 'ವಿಸೂಚಿಕಾ' ರೂಪವನ್ನು ತಾಳಿದಳು. ಜೀವಿಗಳ ದೇಹದ ಒಳಹೊಕ್ಕು ಅವರ ರಕ್ತವನ್ನು ಹೀರಲಾರಂಭಿಸಿದಳು. ಹೀಗೆ ಅವಳು ತನ್ನ ಎಣೆಯಿಲ್ಲದ ಹಸಿವನ್ನು ತೀರಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಳು. ಆದರೆ ಅವಳಿಗೆ ಒಂದು ಚಿಂತೆ ಕಾಡಲಾರಂಭಿಸಿತು. ಅವಳು ಯೋಚಿಸಿದಳು, 'ನಾನು ಎಷ್ಟೊಂದು ಜನಗಳನ್ನು ಹಿಂಸಿಸುತ್ತಿದ್ದೇನೆ! ನನ್ನದು ನಿಜಕ್ಕೂ ಕ್ರೂರವಾದ ಹೃದಯ. ಈ ಬಗೆಯ ಜೀವನವನ್ನು ನಾನು ಮುಂದುವರೆಸಲು ಇಚ್ಛಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ನಾನು ಮತ್ತೆ ತಪಸ್ಸು ಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ.'

ಕರ್ಕಟ ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ ಹಿಮಾಲಯಕ್ಕೆ ತೆರಳಿದಳು. ಮತ್ತೆ ಒಂದು ಸಾವಿರ ವರ್ಷಗಳ ಕಾಲ ತಪಸ್ಸು ಮಾಡಿದಳು. ಈ ಬಾರಿ ತನ್ನೆಲ್ಲ ಪಾಪಗಳನ್ನೂ ಕಳೆದುಕೊಂಡು ಪರಿಶುದ್ಧವಾಗಿ, ರಾಗದ್ವೇಷಗಳಿಂದ ಪಾರಾದಳು; ಜ್ಞಾನದ ಬೆಳಕನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಂಡಳು. ಯಾವುದನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಕೋ ಆ ಜ್ಞಾನವನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡು ಪುನೀತಳಾದಳು. ತನ್ನ ಹೃದಯದಲ್ಲಿ ಆನಂದದ ಅನುಭೂತಿಯನ್ನು ಅನುಭವಿಸಿದಳು.

ಬ್ರಹ್ಮನು ತಾನಾಗಿಯೇ ಅವಳ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದನು: "ಓ ಕರ್ಕಟ, ನೀನು ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರವನ್ನು ಹೊಂದಿರುವೆ. ನೀನು ಜೀವನ್ಮುಕ್ತಳಾಗಿದ್ದೀಯೆ. ಆದರೂ ಒಂದು ವರ್ಷ ಕಾಲ ರಾಕ್ಷಸಿಯ ರೂಪದಲ್ಲಿಯೇ ಇರು. ಆತ್ಮಜ್ಞಾನವಿಲ್ಲದವರನ್ನೂ, ಕ್ರೂರಿಗಳನ್ನೂ ದುಷ್ಟರನ್ನೂ ಹಿಂಸಿಸಿ, ಹೊಟ್ಟೆಹೊರೆದುಕೋ. ಅಜ್ಞಾನಿಗಳ ಬಳಿ

ವಿವೇಕಪ್ರಭ

ಹೋಗಿ ಅವರಿಗೆ ನೀನು ಪಡೆದ ಜ್ಞಾನವನ್ನು ತಿಳಿಸಿಕೊಟ್ಟು, ಅವರಿಗೂ ಬೆಳಕು ಬರುವಂತೆ ಮಾಡು. ಅಂಥವರನ್ನು ಪಾಪಗಳಿಂದ ಪಾರು ಮಾಡು. ಯಾರು ನೀನು ಬೋಧಿಸಿದ ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸುವುದಿಲ್ಲವೋ, ಅವರನ್ನೇ ನಿನ್ನ ಆಹಾರವನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿಕೋ.”

ಅನಂತರ ಕರ್ಕಟಿ ನಿರ್ಗುಣ ಬ್ರಹ್ಮನನ್ನು ಕುರಿತು ಆಳವಾಗಿ ಧ್ಯಾನಿಸಿದಳು. ಅವಳು ಸಾಧಾರಣ ನೆಲೆಗೆ ಬಂದಾಗ, ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಹಸಿವಿನ ಯಾತನೆಯನ್ನು ಅನುಭವಿಸಿದಳು. ಆದರೆ ಜೀವಿಗಳನ್ನು ಆಹಾರಕ್ಕೆ ಕೊಲ್ಲುವುದು ಪಾಪವೆಂದು ಭಾವಿಸಿದಳು. ಹಿಮಾಲಯದ ತಪ್ಪಲಿಗೆ ಹೋಗಿ, ಬೇಟೆಗಾರರ ರಾಜ್ಯವೊಂದನ್ನು ಸೇರಿ ಕೊಂಡಳು. ಅಲ್ಲಿ ಬ್ರಹ್ಮನು ಹೇಳಿದಂತೆ, ಅಜ್ಞಾನಿಗಳ ದೇಹವನ್ನು ಆಹಾರಕ್ಕೆ ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ ಎಂದು ಯೋಚಿಸಿದಳು. ಒಂದು ರಾತ್ರಿಯ ಅಂಧಕಾರದಲ್ಲಿ ಆ ರಾಜ್ಯದ ರಾಜ ಮತ್ತು ಮಂತ್ರಿ - ಇಬ್ಬರೂ ಸೇರಿ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಅಲೆದಾಡುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ಕಂಡಳು. ತನಗೆ ಸರಿಯಾದ ಆಹಾರ ಸಿಕ್ಕಿತು ಎಂದು ಆಕೆ ನಲಿದಾಡಿದಳು. ಅವರು ಜ್ಞಾನಿಗಳೋ ಅಲ್ಲವೋ ಎಂದು ಪರೀಕ್ಷಿಸಲು ಅವಳು ಬಯಸಿದಳು.

ಅವರ ಮುಂದೆ ಕರ್ಕಟಿ ಘೋರರೂಪದಲ್ಲಿ ನಿಂದು ಅಬ್ಬರಿಸಿದಳು: “ಯಾರು ನೀವು? ಸಾಧುಗಳೋ, ಅಜ್ಞಾನಿಗಳೋ? ನೀವು ನನಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಸಿಕ್ಕಿಬಿಟ್ಟಿರಿ. ನಿಮ್ಮ ಅದೃಷ್ಟ ಈಗ ನನ್ನ ಕೈಯಲ್ಲಿದೆ.”

ಆಗ ರಾಜ ಉತ್ತರಿಸಿದ: “ಓ ರಾಕ್ಷಸಿ, ತುಂಬ ಕೂಗಾಡಬೇಡ. ನಿನ್ನ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ತೋರಿಸು. ನಿನಗೆ ಏನು ತಾನೇ ಬೇಕು? ಅಜ್ಞಾನಿಗಳು ತಮ್ಮ ಕರ್ಮಫಲಕ್ಕೆ ಹಪಹಪಿಸುತ್ತಾರೆ. ಜ್ಞಾನಿಗಳು ಯಾವ ಫಲದ ಅಪೇಕ್ಷೆಯೂ ಇಲ್ಲದೆ ಪುಣ್ಯಕರ್ಮಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಾರೆ. ನಿನ್ನ ಹಾಗೆ ದುಷ್ಟರನ್ನು ಸೊಳ್ಳೆಗಳ ಹಾಗೆ ಹೊಸಕಿ ಹಾಕಲು ನಮಗೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಕನಸಿನಲ್ಲಿಯೂ ನಾವು ಸಜ್ಜನರಿಗೆ ದಾನ ಮಾಡಲು ಸಿದ್ಧರಿರುತ್ತೇವೆ. ಜ್ಞಾನಿಯಾದವನು ಶಾಂತಭಾವದಿಂದ ತನ್ನೆಲ್ಲ ಕರ್ಮಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಾನೆ. ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ವಿಚಾರಮಾಡಿ ಮುನ್ನಡೆಯುತ್ತಾನೆ.”

ಕರ್ಕಟಿಗೆ ಅನುಮಾನ ಬಂತು, ಇವರು ಜ್ಞಾನಿಗಳೋ ಹೇಗೆ ಎಂದು. ಅವಳು ತನ್ನಲ್ಲೇ ಯೋಚಿಸಿದಳು, ‘ಇವರು ಸಾಧಾರಣ ಮನುಷ್ಯರಲ್ಲ, ಪರಿಶುದ್ಧರೂ, ಜ್ಞಾನವಂತರೂ ಆದ ಜನರನ್ನು ಅವರ ಮಾತು, ಮುಖ ಮತ್ತು ಕಣ್ಣುಗಳ ಹಾವಭಾವಗಳಿಂದಲೇ ಗುರುತಿಸಬಹುದು. ಅವೆಲ್ಲವೂ ಮನುಷ್ಯನೊಬ್ಬನ ಅಂತರಂಗವನ್ನು ಪ್ರತಿಫಲಿಸುತ್ತವೆ. ಸಾಧುಗಳಲ್ಲಿ ಮನಸ್ಸು, ಮಾತು ಮತ್ತು ಕೃತಿಗಳು ಹೊಂದಿಕೆಯಾಗಿರುತ್ತವೆ. ಮೂರ್ಖರಲ್ಲಿ ವೈಪರೀತ್ಯವಿರುತ್ತದೆ. ಇವರು ಜ್ಞಾನಿಗಳಾಗಿದ್ದರೆ ಇವರಲ್ಲಿ ಜ್ಞಾನ ಮತ್ತು ನೈತಿಕ ಶಕ್ತಿಗಳು ಖಂಡಿತ ಇರುತ್ತವೆ. ಹೀಗಾಗಿ ನಾನು ಇವರಿಗೆ ಏನೂ ಮಾಡಲಾಗದು. ಅವಿನಾಶಿಯಾದ ಆತ್ಮನನ್ನು ಕುರಿತ ಜ್ಞಾನವು ಸಾವಿನ ಭಯವನ್ನೂ ಧ್ವಂಸಮಾಡುತ್ತದೆ.’

ಅನಂತರ ಕರ್ಕಟಿ ಹೀಗೆಂದಳು: “ಓ ಸದ್ಗುಣ ಸಂಪನ್ನರಾದ ಮನುಜರೇ, ನೀವು ದೈರ್ಯವಂತರು, ವೀರರು. ನೀವು ಯಾರು? ಎಲ್ಲಿಂದ ಬಂದಿದ್ದೀರಿ? ಹೇಳಿರಿ.”

ಅದಕ್ಕೆ ಮಂತ್ರಿ ಹೀಗೆ ಉತ್ತರವಿತ್ತನು: “ಇವರು ಕಿರಾತ ರಾಜ್ಯದ ರಾಜರು; ನಾನು ಇವರ ಮಂತ್ರಿ. ನಾವು ರಾತ್ರಿ ಗಸ್ತು ತಿರುಗುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಸಜ್ಜನರನ್ನು ಕಾಪಾಡಿ, ದುರ್ಜನರನ್ನು ಶಿಕ್ಷಿಸುವುದೇ ನಮ್ಮ ಕಾರ್ಯ.”

ಕರ್ಕಟಿ ಹೇಳಿದಳು: “ರಾಜನಿಗೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಮಂತ್ರಿ ಇರಬೇಕು. ಕೆಟ್ಟಬುದ್ಧಿಯ ಮಂತ್ರಿಯನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದರೆ, ರಾಜನು ಹಾಳಾಗುತ್ತಾನೆ. ಅದರಂತೆಯೇ, ಒಳ್ಳೆಯ ರಾಜನಾದವನು, ಶ್ರೇಷ್ಠ ಚಾರಿತ್ರ್ಯದ ಮಂತ್ರಿಯನ್ನೇ ಆಯ್ಕೆಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಯಾರು ಶಾಸ್ತ್ರಜ್ಞರೋ, ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ಪರಿಣತರೋ ಅಂಥವರೇ ರಾಜ ಮತ್ತು ಮಂತ್ರಿಗಳಾಗಲು ಅರ್ಹರು. ಇರಲಿ, ನಾನೀಗ ನಿಮಗಿಬ್ಬರೂ ಕೆಲವು ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ಕೇಳುತ್ತೇನೆ. ನೀವು ಸರಿಯಾದ ಉತ್ತರಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟರೆ, ನನ್ನ ಗೌರವಕ್ಕೆ ಅರ್ಹರಾಗುತ್ತೀರಿ. ಇಲ್ಲದೇ ಹೋದರೆ, ನನಗೆ ನಿಮ್ಮಗಳ ದೇಯಿಂದು ಭಾರೀ ಭೋಜನವಾಗುತ್ತದೆ. ಏನು ಹೇಳುತ್ತೀರಿ?”

ಹೀಗೆ ಎಚ್ಚರಿಸಿ ಕರ್ಕಟಿಯು ಅವರಿಗೆ ಹಲವು ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ಕೇಳಿದಳು. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಮೂರು ಪ್ರಧಾನ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿವು: ೧. ಈ ಜಗತ್ತಿನ ಉತ್ಪತ್ತಿ, ಸ್ಥಿತಿ ಮತ್ತು ಲಯಕ್ಕೆ ಕಾರಣೀಭೂತವಾದ ಮೂಲ ವಸ್ತು ಯಾವುದು? ೨. ಎಲ್ಲ ಕಡೆ ಚೈತನ್ಯರೂಪದಲ್ಲಿ ಬೆಳಗುತ್ತಿರುವುದು ಯಾವುದು? ೩. ಬೀಜವು ಮರವನ್ನು ಅಡಗಿಸಿಕೊಂಡಿರುವ ಹಾಗೆ ಈ ಸೃಷ್ಟಿಯನ್ನು, ಹುದುಗಿಸಿಕೊಂಡಿರುವ ಮೂಲವಸ್ತು ಯಾವುದು?

ಅದಕ್ಕೆ ಮಂತ್ರಿಯು ಹೀಗೆ ಉತ್ತರಿಸಿದನು: “ಓ ರಾಕ್ಷಸಿ, ನಿನ್ನ ಎಲ್ಲ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೂ ಉತ್ತರ ಒಂದೇ. ಅದೇ ಅದ್ವಯ ಪರಬ್ರಹ್ಮ. ಅದು ಮನಸ್ಸಿಗೆ, ಐದು ಇಂದ್ರಿಯಗಳಿಗೆ ಅತೀತವಾದುದು; ಆಕಾಶಕ್ಕಿಂತ ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾದುದು; ಅಣುವಿಗೂ ಅಣುವಾದದ್ದು; ಮಹತ್ತಿಗೂ ಮಹತ್ತಾದದ್ದು. ಅದು ಅಪ್ರಮೇಯವಾದ ಜ್ಞಾನ ಸ್ವರೂಪವೇ ಸರಿ. ಈ ಬ್ರಹ್ಮವು ಸರ್ವವ್ಯಾಪಿ. ಇದಕ್ಕೆ ಯಾವ ಆಲಂಬನೆಯೂ ಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ಅದು ಸ್ವಪ್ರಕಾಶಕ. ತನಗೆ ತಾನೇ, ತನ್ನ ಚೈತನ್ಯದ ಬೆಳಕಿನಲ್ಲಿಯೇ ಬೆಳಗಿಕೊಂಡಿರುತ್ತದೆ. ಅದು ಅನಂತವಾದುದು; ಅದೃಶ್ಯವಾದುದು. ಅದಕ್ಕೆ ನೆಲೆಯೆಂಬುದಿಲ್ಲ. ಅದು ಎಲ್ಲ ಜೀವಿಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಅವರವರ ಆತ್ಮರೂಪದಲ್ಲಿ ಅಡಗಿರುತ್ತದೆ. ಬ್ರಹ್ಮವು ನಿರಪೇಕ್ಷವಾದ ಚಿದ್ವಸ್ತು. ಎಲ್ಲ ಜ್ಯೋತಿಗಳಿಗೂ ಜ್ಯೋತಿಯನ್ನು ನೀಡುವ ಆತ್ಮಜ್ಯೋತಿಯೇ ಅದು. ಅಂತಹ ಬ್ರಹ್ಮವೇ ಕಲ್ಲು, ಮಣ್ಣು, ಭೂಮಿ ಮೊದಲಾದ ಹಲವಾರು ಪ್ರಭೇದಗಳಲ್ಲಿ ಚರವಾಗಿಯೂ ಅಚರವಾಗಿಯೂ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಗೊಂಡಿದೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ಎರಡು ಅಂಶಗಳಿವೆ. ಒಂದು ಚೈತನ್ಯ, ಇನ್ನೊಂದು ಜಡ. ಎರಡೂ ಬ್ರಹ್ಮವೇ. ಬ್ರಹ್ಮವೇ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಅಡಗಿಸಿಕೊಂಡಿರುವ